

MEI 2025 / BIL. 13 / 2025

EON

Epitome of Nature

PENDIDIKAN BERKUALITI

MAJALAH PP BIOLOGI
UITMCNS

ISSN 2773-5869

9 772773 586005

MENELUSURI SISTEM PENDIDIKAN UNTUK PELAJAR KURANG UPAYA DI MALAYSIA DAN AUSTRALIA

Nur Azlina Mohamad Zahari, Tajul Azim Tajul Ariffin, Muhammad Hafiy Harraz Nazli dan Nik Muhammad Nabil Nik Ismail Rashed
Pusat Asasi, Universiti Teknologi MARA, Cawangan Selangor,
Kampus Dengkil, 43800 Dengkil, Selangor

nurazlinamz@uitm.edu.my

EDITOR: NOR'AISHAH BINTI ABU SHAH

Pengenalan

Pendidikan merupakan salah satu hak asasi manusia, dan sistem pendidikan inklusif adalah penting untuk memastikan akses yang saksama kepada pengetahuan dan peluang untuk semua pelajar, termasuklah orang kurang upaya. Matlamat Pembangunan Mampan 4 atau Sustainable Development Goal (SDG 4) .

Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu bertujuan untuk memastikan pendidikan berkualiti yang inklusif dan saksama untuk semua, namun Malaysia menghadapi cabaran besar dalam mencapai matlamat ini untuk pelajar kurang upaya. Walaupun rangka kerja perundangan bertujuan untuk menggalakkan keterangkuman, pelajar kurang upaya di Malaysia terus

mengalami halangan sistemik terhadap pendidikan. Jika dibandingkan dengan Australia, Malaysia ketinggalan dalam menyediakan perlindungan undang-undang, infrastruktur dan sokongan masyarakat yang mencukupi untuk pelajar kurang upaya. Artikel ini meneroka ketidaksamaan dalam pendidikan untuk pelajar kurang upaya di Malaysia, membezakannya dengan model Australia, dan mengkaji kedua-dua perspektif undang-undang dan praktikal berdasarkan SDG 4.

Perbezaan Rangka Kerja Undang-undang Malaysia dan Australia

Malaysia telah menggubal beberapa undang-undang dan dasar untuk menggalakkan pendidikan pelajar kurang upaya. Rangka kerja perundangan utama termasuk Akta Orang Kurang Upaya 2008, Akta Pendidikan 1996, Rangka Tindakan Pendidikan Malaysia 2013-2025, dan Peraturan-Peraturan Pendidikan Khas 2013. Walaupun instrumen undang-undang ini mengiktiraf hak orang kurang upaya, mereka tidak mempunyai mekanisme penguatkuasaan yang kukuh. Akta Orang Kurang Upaya 2008, sebagai contoh, mengiktiraf hak orang kurang upaya tetapi tidak secara eksplisit mewajibkan pendidikan inklusif. Begitu juga, Akta Pendidikan 1996 menggariskan dasar pendidikan am tetapi tidak mengandungi peruntukan khusus yang memerlukan pendidikan inklusif untuk pelajar kurang upaya.

Gambar 1: Pelajar kurang upaya sering menghadapi halangan untuk mendapatkan akses kepada pendidikan
(Sumber: BERNAMA, 2022)

Rangka Tindakan Pendidikan Malaysia 2013-2025 menekankan pendidikan khas tetapi gagal mengintegrasikan pendidikan inklusif secara menyeluruh ke dalam persekolahan arus perdana. Peraturan Pendidikan Khas 2013 menyediakan garis panduan untuk program pendidikan khas, namun mereka masih menumpukan pada pengasingan dan bukannya kemasukan penuh di sekolah arus perdana. Kekurangan mandat eksplisit untuk pendidikan inklusif dan mekanisme penguatkuasaan yang tidak mencukupi bermakna pelajar kurang upaya sering menghadapi halangan sistemik untuk pendidikan. Kelemahan ini menghalang kemajuan Malaysia ke arah mencapai SDG 4, yang memerlukan pendidikan inklusif yang menampung semua pelajar, termasuk mereka yang kurang upaya.

Sebaliknya, Australia mempunyai rangka kerja undang-undang yang dibangunkan dengan baik yang memastikan pelajar kurang upaya menerima sokongan yang mereka perlukan. Akta Diskriminasi Orang Kurang Upaya 1992 melarang diskriminasi berdasarkan ketidakupayaan dalam pelbagai bidang, termasuk pendidikan, dan mewajibkan penginapan yang munasabah di sekolah untuk memastikan akses yang sama. Piawaian Kurang Upaya untuk Pendidikan 2005 menyediakan garis panduan yang jelas untuk sekolah untuk memastikan pelajar kurang upaya

mempunyai peluang pendidikan yang sama seperti rakan sebaya mereka. Selain itu, Skim Insurans Hilang Upaya Kebangsaan secara tidak langsung meningkatkan akses pendidikan dengan membiayai sokongan berkaitan kecacatan. Pihak Berkuasa Kurikulum, Penilaian dan Pelaporan Australia memastikan kurikulum pendidikan inklusif dan boleh disesuaikan dengan keperluan pelajar kurang upaya. Tidak seperti Malaysia, rangka kerja undang-undang Australia bukan sahaja menetapkan hak pendidikan untuk pelajar kurang upaya tetapi juga menguatkuasakan akauntabiliti melalui garis panduan pelaksanaan dan mekanisme pemantauan yang jelas, sejajar dengan penekanan SDG 4 terhadap pendidikan berkualiti dan inklusif untuk semua.

Infrastruktur dan Kebolehcapaian

Kekurangan infrastruktur yang mencukupi di sekolah-sekolah Malaysia merupakan penghalang yang ketara kepada pendidikan inklusif. Banyak sekolah kekurangan kemudahan yang boleh diakses kerusi roda, alat pembelajaran penyesuaian dan pendidik terlatih yang mampu menangani pelbagai keperluan pembelajaran.

Walaupun sekolah pendidikan khas wujud, ia berfungsi sebagai persekitaran berasingan yang sering mengehadkan integrasi sosial dan peluang pembelajaran yang sama. Penggunaan teknologi bantuan di sekolah Malaysia juga terhad, dan

Walaupun sesetengah sekolah menyediakan alat bantuan, ia tidak meluas, menyebabkan ramai pelajar tidak mempunyai sumber yang diperlukan untuk memudahkan pembelajaran mereka. Selain itu, pengangkutan untuk pelajar kurang upaya kekal sebagai cabaran utama, kerana banyak sekolah tidak mempunyai pilihan pengangkutan yang boleh diakses. Jurang infrastruktur ini menghalang keupayaan Malaysia untuk memenuhi seruan SDG 4 untuk persekitaran pendidikan yang boleh diakses yang memenuhi keperluan semua pelajar.

Sekolah Australia secara amnya lebih lengkap untuk menampung pelajar kurang upaya. Kebanyakan sekolah awam mematuhi garis panduan kebolehcapaian, menyediakan tandas kerusi roda, tandas yang boleh diakses dan teknologi pembelajaran adaptif. Banyak sekolah arus perdana juga mempunyai unit sokongan pendidikan khas yang membolehkan pelajar kurang upaya menerima bantuan tambahan sambil kekal dalam persekitaran pendidikan am.

Teknologi bantuan tersedia secara meluas di Australia, disokong oleh pembiayaan dan dasar kerajaan yang memastikan sekolah menyediakan penginapan yang diperlukan. Tambahan pula, perkhidmatan pengangkutan di Australia direka bentuk menjadi inklusif, memudahkan pelajar kurang upaya untuk bersekolah. Usaha ini menunjukkan komitmen Australia terhadap prinsip pendidikan inklusif dan saksama SDG 4.

Latihan dan Sokongan Guru

Salah satu halangan utama dalam sistem pendidikan Malaysia ialah kekurangan guru yang terlatih secukupnya untuk pelajar kurang upaya. Walaupun sesetengah guru menerima latihan asas pendidikan khas, ramai yang tidak mempunyai kepakaran untuk mengendalikan pelbagai ketidakupayaan dengan berkesan. Pendidikan inklusif memerlukan guru yang mahir dalam pengajaran yang berbeza, teknologi bantuan, dan rancangan pembelajaran individu, tetapi pendidik Malaysia sering gagal kerana peluang pembangunan profesional yang terhad. Tambahan pula, guru pendidikan khas di Malaysia sering menghadapi beban kerja yang tinggi dan sokongan yang tidak mencukupi, menjadikannya sukar untuk memberikan perhatian peribadi kepada pelajar kurang upaya. Kekurangan kerjasama antara guru pendidikan am dan khas juga menghalang keberkesanan amalan pendidikan inklusif. Tanpa pendidik yang terlatih dengan betul, Malaysia bergelut untuk melaksanakan peruntukan SDG 4, yang menekankan kepentingan guru yang berkeelayakan dalam menyampaikan pendidikan berkualiti.

Sebaliknya, Australia mempunyai pendekatan yang lebih berstruktur untuk latihan guru dalam pendidikan inklusif. Guru dikehendaki menjalani latihan pendidikan khas sebagai sebahagian daripada pembangunan profesional mereka.

Kerajaan Australia menyediakan sokongan berterusan melalui program pembangunan profesional, memastikan pendidik dilengkapi dengan kemahiran yang diperlukan untuk mengajar pelajar kurang upaya dengan berkesan. Kerjasama antara guru pendidikan am dan khas juga digalakkan, dengan model pengajaran bersama yang biasa dilaksanakan di dalam bilik darjah inklusif. Ini memastikan pelajar kurang upaya menerima arahan yang disesuaikan sambil kekal bersepadu dalam pendidikan arus perdana, selaras dengan matlamat SDG 4 untuk memastikan akses yang sama kepada guru yang berkeelayakan.

Sikap dan Kesedaran Masyarakat

Di Malaysia, sikap masyarakat terhadap ketidakupayaan masih menimbulkan cabaran yang ketara. Ramai ibu bapa dan pendidik melihat pelajar kurang upaya memerlukan pendidikan yang berasingan dan bukannya persekitaran pembelajaran inklusif. Stigma yang dikaitkan dengan ketidakupayaan sering membawa kepada diskriminasi dan pengecualian daripada pendidikan arus perdana. Kempen kesedaran awam dan usaha advokasi wujud, tetapi ia tidak cukup meluas untuk memberi kesan perubahan yang bermakna. Ramai keluarga kanak-kanak kurang upaya bergelut untuk mengakses perkhidmatan sokongan kerana kekurangan maklumat dan sumber. Tanpa perubahan ketara dalam persepsi orang ramai, usaha

Malaysia untuk mencapai SDG 4 akan kekal terhalang, kerana penerimaan masyarakat adalah kunci untuk memupuk sistem pendidikan inklusif.

Australia telah mencapai kemajuan yang ketara dalam memupuk sikap masyarakat yang inklusif terhadap ketidakupayaan. Kempen kesedaran awam, kumpulan advokasi dan perlindungan undang-undang telah menyumbang kepada penerimaan yang lebih besar terhadap pelajar kurang upaya dalam pendidikan arus perdana. Organisasi seperti Suruhanjaya Hak Asasi Manusia Australia secara aktif mempromosikan hak orang kurang upaya, memastikan institusi pendidikan mematuhi piawaian undang-undang. Ibu bapa kepada kanak-kanak kurang upaya di Australia juga mempunyai akses yang lebih besar kepada rangkaian sokongan dan kumpulan advokasi, yang membantu mereka menavigasi sistem pendidikan dan memastikan anak-anak mereka menerima penginapan yang diperlukan. Penerimaan hak orang kurang upaya dalam pendidikan sejajar rapat dengan tumpuan SDG 4 terhadap pendidikan yang saksama dan inklusif.

Kesimpulan dan Cadangan

Perbandingan antara Malaysia dan Australia menyerlahkan jurang yang ketara dalam pendidikan pelajar kurang upaya. Walaupun kedua-dua negara mempunyai rangka kerja undang-undang, mekanisme pelaksanaan Malaysia lemah, mengakibatkan ketidaksamaan

pendidikan yang berterusan. Sebaliknya, Australia mempunyai pendekatan komprehensif yang merangkumi penguatkuasaan undang-undang yang kukuh, infrastruktur yang mencukupi, pendidik terlatih dan sikap masyarakat yang inklusif. Untuk merapatkan jurang dan memenuhi SDG 4, Malaysia harus mengukuhkan perlindungan undang-undangnya dengan meminda Akta Orang Kurang Upaya untuk memasukkan peruntukan yang boleh dikuatkuasakan untuk pendidikan inklusif.

Penambahbaikan infrastruktur diperlukan untuk memastikan semua sekolah memenuhi piawaian kebolehcapaian dan menyediakan teknologi bantuan. Latihan guru mesti dipertingkatkan dengan melaksanakan latihan pendidikan khas mandatori untuk semua pendidik. Dasar inklusif harus dipromosikan untuk menggalakkan integrasi pelajar kurang upaya ke sekolah arus perdana dan bukannya institusi yang diasingkan. Selain itu, meningkatkan kesedaran awam melalui kempen di

seluruh negara boleh membantu mengurangkan stigma dan menggalakkan pendidikan inklusif. Dengan mengguna pakai pendekatan yang lebih inklusif dan belajar daripada amalan terbaik Australia, Malaysia boleh bergerak ke arah sistem pendidikan yang lebih saksama yang memastikan semua pelajar, tanpa mengira kebolehan mereka, mempunyai akses kepada pendidikan berkualiti dan peluang yang sama untuk berjaya, sejajar dengan visi SDG 4 iaitu pendidikan inklusif dan saksama untuk semua.